

Arrest

nr. 60 219 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen X, X en X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 april 2009 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en kinderen een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 oktober 2010 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tegen de onder punt 1.2. vermelde beslissing dient verzoekster samen met haar echtgenoot en kinderen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op 20 januari 2011 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 54 693 de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.5. Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoekster, haar ter kennis gebracht op 14 februari 2011. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 20/01/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op nu de afgifte van de bestreden beslissing in casu een gebonden bevoegdheid betreft.

2.2. De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

2.3. Artikel 75 § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad op 20 januari 2011 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010 tot weigering van het vluchtelingenstatuut ten aanzien van verzoekster heeft bevestigd. Tevens weigerde de Raad verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus in datzelfde arrest. Ingevolge het uitvoerbaar worden van het arrest van de Raad wordt in toepassing van artikel 75 § 2 van het vreemdelingenbesluit op 10 februari 2011 aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

2.5. De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad op 20 januari 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen door de Commissaris-generaal heeft bevestigd en tevens de subsidiaire beschermingsstatus weigerde en dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster betwist dit laatste overigens niet.

Heeft het bestuur een gebonden bevoegdheid, dan zal zijn beslissing met betrekking tot een subjectief recht beperkt blijven tot het erkennen en verklaren dat de in de norm van het objectief recht vermelde voorwaarden vervuld zijn. De gemachtigde kan ingevolge artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit enkel vaststellen of de voorwaarden vervuld zijn. Indien deze vervuld zijn is het bestuur aldus sowieso

gehouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het heeft ter zake immers enkel een gebonden en geen discretionaire bevoegdheid. Daar verzoekster niet betwist dat aan de voorwaarde vermeld in artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit, met name “dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling” niet zou voldaan zijn en deze voorwaarde ook daadwerkelijk voldaan werd, getuige de beslissingsstukken gevoegd in het administratief dossier, staat niets de correctheid van deze toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit in de weg.

2.6. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris aldus niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit, opnieuw een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Het beroep is onontvankelijk.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.7. In de mate dat verzoekster in haar verzoekschrift een beweerde schending aanvoert van een hogere rechtsnorm, met name de schending van de “*Rechten van het Kind*” en zij hieromtrent het volgende betoogt:

“Schending van de Rechten van het Kind

De Conventie van new York Volgens het welk elk kind recht heeft op het volgen van een school. Op basis van hun etnische afkomst werden de kinderen geweigerd op de school in Kosovo. De kinderen hebben zich zeer goed geïntegreerd in de Belgische school. Zij hebben recht op verder onderwijs. Dat dit bovendien het ernstig moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.”

dient gesteld wat volgt.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

In casu blijft verzoekster in gebreke om de specifieke bepalingen aan te voeren die zij geschonden acht, alsook in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schenden. Verzoekster komt immers niet verder dan een vage beschouwing over het “recht op het volgen van een school”. De aangevoerde schendingen van “de rechten van het kind” en “Conventie van New York” zijn onontvankelijk.

Het betoog van verzoekster doet geen afbreuk aan hetgeen gesteld onder punt 2.6..

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER